

Leni Saris

Wie is
Annabelle

Leni Saris

Wie is
Annabelle

Eerste druk in deze uitgave 1998

NUGI 340

ISBN 90.205.2400.3

Copyright © 1998 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Er zijn mensen die niet bij hun naam passen en daar was het meisje, dat de welluidende naam Annabelle de Josselin droeg een voorbeeld van. Dit liet de draagster van de naam koud, ze had er zelfs nog nooit over nagedacht. Daarentegen droeg haar stiefzusje de naam Trude en deed moeite om voortaan als Jolande door het leven te gaan, omdat ze die naam welluidend vond maar Jolande bleef tot in lengte van dagen jaloers op de naam van Annabelle en ze hield ook niet van haar.

Annabelle's stiefbroer droeg de naam Henri en dat deed er verder niets toe, het interesseerde niemand.

Jolande en Henri waren de schromelijk verwendde kinderen van Josef Vickers, eigenaar van een gerenommeerde boekhandel. Vickers was met de moeder van Annabelle getrouwd en voor beiden was het een tweede huwelijk, dat niet uit innige liefde was gesloten maar redelijk functioneerde.

Mevrouw De Josselin was in eerste echt gehuwd geweest met een gevierd coureur, spruit uit een chique maar verarmde familie die niets meer met losbol Armand Louis te doen wilde hebben, want hij verdiende weliswaar kapitalen maar joeg al zijn geld er met spoed doorheen. Toen hij, nauwelijks dertig jaar, op de racebaan verongelukte, liet hij behalve zijn vrouw en dochttertje, een berg schulden achter.

Mevrouw de Josselin verkocht de villa, twee dure wagens en enkele kostbaarheden, maar het was niet genoeg om alle schulden af te betalen. Twee jaar na de dood van Armand Louis hertrouwde mevrouw De Josselin met weduwnaar Vickers, die voor zijn boekhandel leefde en geen raad wist met zijn twee tieners. Mevrouw de Josselin, een klant van hem, was bereid de tweede mevrouw Vickers te worden en nam het heft in handen. Josef Vickers ontfermde zich over het knellende restant van de schulden van Armand Louis.

Annabelle was een overtuigde boekenwurm, de beste, niet betalende klant van haar stiefvader, ze grasduinde naar hartelust in de verrukkelijke boekenschat van 'Pa'. Ze las veel waarvan het begrip haar boven de pet ging.

Er was nogal wat bij, waarvan haar moeder, als ze het geweten had, meteen grijze haren zou hebben gekregen, niet omdat ze zo preuts was, maar het geestelijk voedsel, dat haar jonge dochter verslond was zelfs,

voor heel redelijke ouders, wel erg pittig.

Annabelle kreeg het klaar veel van haar vrije tijd in het ondergrondse magazijn door te brengen, zittend op het platform van de hoge trap, die bestemd was om de bovenste planken te bereiken. Papa kon best een hulp gebruiken, vooral op zaterdagmiddag.

„Annabel, zoek eens... en breng boven...” riep hij dan en Annabelle sjouwde braaf boeken, kantoorartikelen en alles wat niet meer boven kon staan maar wel in voorraad was, naar boven, om zich daarna met spoed weer in haar boek te verdiepen, tot de volgende oproep. Rustig was die manier van lezen niet maar ze kwam ook, wanneer het niet druk was en papa zei er niets van. Hij vond het wel aardig, dat Annabelle zo'n wijdvertakte belangstelling voor boeken had, tot het haar moeder begon te vervelen en ze, nogal kortaf, informeerde wat Annabelle er toch aan vond, om, inplaats van te gaan sporten of naar vriendinnen te gaan, almaar in de boekhandel rondhing. „Ik hou van lezen,” zei Annabelle en ongelukkigierwijs voor haar woonde broer Henri het gesprek bij en hij schoot daverend in de lach.

„Ze zit daar beneden als een muis in haar hol en als pa roept, schiet ze even tevoorschijn... en glipt weer terug. Toonbeeld van een muis, in het holletje... uit het holletje... je merkt amper dat ze er is, maar ja... snel is ze wel en ze kan alles perfect vinden. Prachtig voor pa, die niet heen en weer hoeft te rennen.”

Naar aanleiding van Henri's visie op de zaak ontbrandde er dezelfde avond een stevige ruzie tussen de echtelieden Vickers.

Pa had beter moeten opletten, het kind hoorde niet voortdurend in de boekenkelder te zitten. Wat las ze daar?

„Nou, alles,” bekende Annabelle desgevraagd schoorvoetend.

Haar moeder gaf het ook niet meer op en eiste, dat haar dochter minstens vijf titels van boeken noemde, die ze beneden had verzwoegen.

Annabelle was niet echt lelijk maar wel kleurloos, ze had mooie grijze ogen en gave witte tanden, maar vergeleken bij de mooie, elegante Jolande viel Annabel volledig in het niet en als je haar niet wilde Zien, dan zag je haar eenvoudigweg niet.

Annabelle had dit Henri eens horen zeggen en sindsdien deed ze helemaal geen moeite meer om er leuk uit te zien.

Nog dagenlang na Annabelle's geschreven bekentenis betreffende haar boekenkeus kreeg Henri de slappe lach als hij aan het huiselijk tafereel

dacht. Annabelle mocht dan kleurloos zijn en saai lijken, haar boekenlijst bracht haar moeder bijna tot razernij en pa kreeg een ongenadig standje, om het zacht te zeggen, omdat hij niet op het kind had gelet. Annabelle zat er met een lief, onschuldig snuitje bij en begreep niets van al die opwinding. Jolande en Henri, anders toch niet zo close, zaten in de hal op de trap te huilen van het lachen.

„Ach, ze heeft de grootste helft niet begrepen,” suste pa Vickers. „Vertel me nou eens, Annabelle, welke boeken vond je nou écht mooi? Ook al snap je niet alles... gelukkig maar. Bovendien doen nagenoeg alle kinderen rond Annabelle's leeftijd niets liever, dan verboden lectuur lezen. Heb jij dat nooit gedaan? Nou, ik dan zeer zeker.”

Annabelle's moeder stormde woedend verder en was niet over te halen om in te zien, dat Annabelle heus niet zoiets vreselijks had gedaan.

Annabelle werd naar boven gestuurd door een boze moeder, nagekeken door haar medelijdende vader en nagelopen door Jolande, voor wie het allemaal een spannend gedeelte uit een soap-serie leek. Het was een feit, dat het opmaken van de door mama geëiste lijst een plezierig lacherig uurtje werd op Annabelle's ruime kamer. Jolande en Henri hielpen haar daadwerkelijk, omdat het intussen door al die commotie een verwarde toestand was geworden in Annabelle's brein en al de aandacht van zus en broer, waarmee ze niet al te zeer was verwend in de afgelopen maanden, haar heel welkom was. Het hinderde haar volstrekt niet, dat de twee dwaas commentaar leverden, zodat, inplaats van de vijf geëiste titels van door Annabelle verzwolgen lectuur er een keurige, door Jolande genoteerde lijst kon worden ingeleverd, en die loog er niet om, zodat zelfs de zachtzinnig oordelende Josef Vickers toch wel even schrok toen hij het wonderlijke ratjetoe onder ogen kreeg, dat Annabelle, zijn trouwe hulpje, binnen een halfjaar tijd had verslonden. Volgens de verontwaardigde moeder van Annabelle moest het danig rommelen in de bovenkamer van haar dochter. Ze boog zich opnieuw over de lijst en prevelde ontzet: „Boeken van Harold Robins, boeken van Judith Kranz... prima, maar niet voor dit kind. Hoe krijgt ze het voor elkaar... notabene De Kleine Zielen van Couperus. Ze vindt die sfeer waarschijnlijk prachtig... nou ja, daar kan ik dan nog, zij het vaag, wel inkomen... maar dán... Dik Trom en Pietje Bel... Hè ja, dat past allemaal fantastisch bij elkaar... blij, dat ze daar tenminste óók nog kinderlijk genoeg voor is... en pal daarop... néé... het is niet mogelijk.

Angelique... wel ja, we doen niet minder... maar ja..."

Annabelle's moeder herinnerde zich plotseling, dat ze zelf ook wel eens, met rode oortjes, stiekem in Angelique's avonturen was gedoken toen ze amper dertien was. Dat was in háár tijd natuurlijk helemaal vreselijk geweest, hoewel ze gelukkig nooit was betrapt. Zuchtend nam ze de lijst weer in de hand en staarde naar het veelzeggende woord 'Pulp' en besepte niet, dat de 'wijsheid' die Annabelle hieruit gretig oppikte, zij het niet allemaal begrepen, veel erger kon zijn, dan Robins, Kranz en Angelique tezamen.

Na pulp las ze nog Maigret... nou ja, dat was alleen maar spannend... en dan... Kuifje? Ze hield dus ook van stripverhalen. Ja, waarom ook niet? Hele volksstammen van alle leeftijden zijn daar gek op. Tot slot van de wonderlijke ruif vol 'leesvoer' stond daar een van de meest gelezen en terecht bewonderde en geliefde 'Anne Frank'. Het slot van de reeks vormde tenminste een pleister op de wonde.

Restte nog Annabelle in een rustig uurtje, zonder die twee op hilariteit beluste Jolande en Henri te vragen, wat ze nou eigenlijk werkelijk vond van al die boeken?

Welke vond ze mooi, welke vond ze vervelend, en wat dacht ze van al die min of meer verkapte sekstoestanden?

Annabelle's moeder wachtte haar dochter op, toen ze uit school kwam. Meestal keek Annabelle even om de hoek, riep een groetje en holde naar haar eigen domein. Zo kwam ze er deze keer niet vanaf.

„Kopje thee drinken met jou? Gôh, wat raar.” Zuchtend viel Annabelle in een diepe stoel neer en keek verveeld. „Je gaat toch niet wéér over die boeken zeuren? Wat maakt het nou uit? Ik heb ze gelezen, dat draai je toch immers niet meer terug. Sommigen vond ik leuk, sommigen niet... spannend... ja, dat wel.”

Ze keek somber naar haar moeder, die de thee, die Annabelle niet wilde, over de tafel naar haar toeschoof.

„Nou ja, ik vind het prettig om er eens met je over van gedachten te wisselen nu Jolande, Henri en papa er niet bij zijn,” zei mevrouw Vickers aarzelend doordat ze duidelijk de spot in de grijze ogen zag oplaaien.

„Oh ja? Kan het nou plotseling wel? Je zegt altijd, dat het hier ook hun huis is en je die twee nooit wilt buitensluiten. Toevallig ben je mijn moeder maar ik moet je altijd delen. Nou, daar doe ik mooi niet aan

mee.” Ze stond op en liep naar de deur, daar keek ze nog even om en uitdagend vuurde ze het laatste schot af.

„Weet je welk boek ik het mooiste vond...? Pietje Bel.”

Waarna ze de deur onberispelijk sloot, naar boven liep en in haar kamer van onder het kussen op haar bed een exemplaar van Emile Zola's Tèrese Raquin tevoorschijn haalde, waar ze in verdiept raakte, want ze kon héél wat aan na al die maanden rijp en groen te hebben verslonden en, zoals later bleek, het had haar geen kwaad gedaan.

Afleren deed ze het heerlijke grasduinen in boeken natuurlijk niet meer. Ze bleef haar vader helpen en ze bleef lezen, al vroeg hij soms plichtsgetrouw, zoals hij het zijn vrouw had beloofd: „Wat ben je nu aan het lezen, Annabelle?”

Annabelle, wijs geworden door de commotie op haar twaalfde jaar, had een verzameling boeken bijeen gezocht, ze stonden bijelkaar op een geheim plekje en daarvan toonde ze er altijd stralend een, die voor het grijpen lag bij noodgevallen.

Iedereen was gerustgesteld en Annabelle las verder wat ze wilde.

Josef Vickers zag in Annabelle zijn opvolgster, want noch Jolanda noch Henri toonden ooit enige belangstelling voor de steeds verder uitgebreide boekhandel van hun vader behalve wanneer ze iets nodig hadden en dat kon van alles zijn, van balpennen, blocnotes en puzzels tot muziekbladen.

Annabel deed uit principe aan deze vorm van 'klantenbinding' niet mee. Ze hield werkelijk van haar goedige, altijd vriendelijke tweede vader en, al had ze zich aangewend er niets meer over te zeggen, ze kon het niet uitstaan, dat de twee hun vader zo voor de gek hielden. Misschien wist hun vader het maar hij verwende zijn kinderen, hij verwende Annabelle niet echt, maar zij maakte er geen misbruik van en vroeg weinig.

Jolande groeide op tot een schoonheid, die kans zag om haar onaanzienlijke stiefzusje voor alle vervelende karweitjes te spannen.

„Als je Annabelle niet zien wilt, dan is ze er gewoonweg niet maar ze is wel nuttig.”

Annabelle had die woorden opgevangen en nooit vergeten.

„Ze ziet er niet uit,” had de mooie Jolande er spottend aan toegevoegd. Jolande had een steeds wisselende kring aanbidders maar het werd nooit ernst met een van hen.

Annabelle had geen aanbidders, ze zagen haar gewoonweg niet staan, keken over haar heen. O ja... het kleurloze zusje van de mooie Jolande. Bij Henri gingen de groeistuipen voorbij, hij studeerde, als hij thuis kwam was hij vriendelijk en waardeerde de goede huiselijke sfeer wel maar hij had allang bekeken, dat hij de boekhandel van pa ook niet moest, hij wilde, hoe dan ook, naar het buitenland en gunde 'het muisje' zoals hij zijn stiefzusje betitelde, niet onvriendelijk bedoeld, de boekhandel. Ze was immers zo dol op boeken, deed nooit anders dan lezen en ging nooit uit.

De vaste klanten van boekhandel Vickers vroegen steevast wanneer ze een bepaald boek wilden, wat Annabelle ervan dacht. Ze verkocht geen boeken alsof het een pond suiker en een halfje brood betrof, ze had een gefundeerd oordeel, dat ze niemand opdrong, maar het was altijd een waardevol oordeel.

Annabelle was zeventien en nog steeds een kleurloos meisje, nog nooit had iemand haar in iets anders zien rondlopen dan in spijkerbroek en T-shirtje waarvan ze er stapels bezat.

Ze gebruikte geen spoor make-up en of ze mooi haar had, wist niemand, want dat droeg ze streng achterover geborsteld, met een elastiekje om de massa en een vreemd vlechtje op haar rug. Ze was er zo van overtuigd, dat ze lelijk was en Jolande was zo mooi, die deed overigens nooit moeite om het zusje toch eens over haar onaanzienlijke uiterlijk te onderhouden. Zo hoefde ze geen concurrentie te vrezen en verder was Jolande vriendelijk tegen Annabelle, want... ze was immers nuttig en je kon haar overal op afsturen, het schaaap deed alles. Jolande was er van overtuigd, dat 'zusje' haar aanbad.

De werkelijkheid was anders maar Annabelle had Jolande veel kunnen vergeven als ze niet zo'n medelijden had gevoeld voor de aanbidders van mooie Jolande, die ze zonder enige vorm van medelijden weer afdankte.

„Het egoïstische mormel is alleen maar mooi van buiten,“ dacht Annabelle fors. „Als ze haar één keer konden zien zoals ze werkelijk is, konden weten, dat ze hen achter hun rug uitlacht en dingen doorvertelt die ze ooit heel liefdevol tegen haar hebben gezegd.“

Jolande was vijf jaar ouder dan Annabelle, leidde haar leventje van uitgaan en harten veroveren om die vervolgens weer te breken. Ze had, samen met een vriendin een boetiekje waar tienerkleding van klasse

werd verkocht, maar gezien het feit, dat Jolande de helft van de tijd de zaak aan haar collega overliet, nooit op tijd kwam om Lisette te vervangen en wegliep als het haar uitkwam, draaide de zaak na een halfjaar niet meer zo goed en eindigde het voor Jolande, na een laaiende ruzie, op de eis zich terug te trekken en de zaak aan Lisette te laten, die er in de loop van de volgende jaren een bloeiend bedrijf van maakte.

Jolande vlinderde verder, overtuigd van het feit, dat niemand haar kon weerstaan maar op een dag, die ze in het begin nog beschouwde als de mooiste dag van haar leven ontmoette ze op een feestje bij een oude schoolvriendin eindelijk de man waarop ze echt verliefd werd en die ze voor geen goud zou hebben ingeruild, zoals ze het tot dan toe met al haar bewonderaars had gedaan. Zijn naam was Ronald van Waterschoot en 'iets' bij het toneel en tv, wat Jolande natuurlijk bijzonder interessant vond. Ze kwam er later achter, dat hij een vrij bekend acteur was. Aangezien Jolande het echter altijd te druk met zichzelf had om naar welk programma dan ook te kijken, wist ze daar werkelijk niets van. Toen ze het eindelijk hoorde, wilde ze meteen ook bij de t.v., iets interessanter kon ze niet bedenken. Ronald, die Jolande, voor hij door had, hoe verwend en egoïstisch was, heel mooi vond, liet zich haar aandacht en bewondering wel aanleunen. Hij maakte ook wel afspraken met haar om in de stad samen iets te gaan eten maar verder had hij weinig vrije tijd en de liefde kwam meer van Jolande's kant. Het was niet zo gemakkelijk om Jolande te weerstaan en zo kreeg ze het klaar om triomfantelijk aan haar ouders voor te stellen, wat bedoeling niet was geweest, omdat hij meteen het gevoel kreeg, dat Jolande hiermee niet eerlijk handelde. Ze duwde hem langzaam in een richting die hij helemaal niet wilde. Hij wilde niet aan Jolande's ouders worden voorgesteld, het leek zo officieel, alsof hij Jolande's vaste vriend was en niets was minder waar.

„Zachtjes in de kooi gelokt,” dacht hij grimmig, weinig op zijn gemak. Daar zat hij dan in Jolande's familiekring, met pa en ma, met broer en zus en vooral een stralende Jolande, die naast hem op de bank zat en telkens weer liefkozend even zijn hand aanraakte of als een aanhalige poes haar wang tegen zijn schouder vlijde.

Annabelle voorzag iedereen keurig en geruisloos van koffie en had stilletjes pret om de duidelijke onwil van Jolande's verovering om de rol te spelen, die Jolande hem opdrong.

Annabelle, die een heel scherpe opmerkingsgave had, vond het heel naar, dat Jolande zich zo zat aan te stellen. Zag ze nu niet, dat het heel de familie wel moest opvallen, dat Ronald zich niet op zijn gemak voelde, alleen maar beleefd antwoord gaf maar voor de rest zat na te denken hoe hij zo snel mogelijk kon weggkomen. Hij had in een kwartier tijd al vier keer op zijn horloge gekeken.

Als iemand hem toen had voorspeld, dat hij de grote liefde van zijn leven niet eens zag staan en alleen maar kwaad was op heel de familie, die er ook niets aan kon doen, dan zou hij die iemand voor gek hebben verklaard.

Annabelle vond haar zus weliswaar vervelend en dom maar Ronald leek haar een verwaande kwast. Het was nu ook weer niet nodig geweest om zo duidelijk zijn onwil te tonen. Hij was echt het type van de 'Jeune Premier' dacht de geruisloze kleine grijze muis minachtend. Niet echt knap, donkerharig, stoer, met flitsende bijna zwarte ogen en een ontevreden trek om zijn mond, benevens een vrij krijgshaftige vierkante kin. Neen, geen prettig gezicht vond Annabelle, Jolande dacht er anders over, maar de van een zijde komende romance liep dan ook op niets uit. Jolande vond dat vervelend, uit gekwetste trots, maar verder deed het haar weinig. Vreemd genoeg miste Annabelle zijn vluchtige bezoeken aan haar ouderlijk thuis, want Jolande, trots op haar bekende relatie, had wel kans gezien, zolang de vriendschap duurde, Ronald mee naar binnen te slepen, zoals hij het cynisch noemde en beleefdheidshalve ging hij dan maar even mee om Jolande's moeder te begroeten en dan keek hij met opzet langs dat vreemde, zwijgende kind heen, Jolande's zusje. Op de een of andere manier irriteerde dat kleurloze, zwijgende kind hem. Hij had er geen idee van hoe oud ze was, hij schatte haar op een jaar of vijftien en was er dus twee jaar naast.

Twee jaar later vertrok Annabelle uit huis, na een laaiende ruzie met haar ouders. Annabelle wilde studeren. Haar vader vond dat onnodig, ze kon een baan krijgen in de boekhandel, daar had ze immers materiaal voldoende voor haar enorme belangstelling in alles wat 'boek' was en hij kon haar opleiden, zodat ze later de zaak kon overnemen.

Annabelle's moeder koos nooit de partij van haar eigen dochter. Zoals 'papa' het besloot, was het wel goed, hij deed immers alles om zijn kinderen, inclusief Annabelle, te verwennen, maar hoe zacht en vriendelijk

hij ook was, wanneer het 'de zaak' betrof, veranderde hij in een blok beton en zijn nee bleef onwrikbaar. Annabelle had een goede baan in 'de zaak' en daar moest ze het maar mee doen.

Een goedkope kracht en duizend touwtjes om mijn armen en benen, dacht Annabelle met de haar eigen soms vrij grimmige humor. Dat had je gedacht, papa... dat had je gedacht, mama... ik ben terdege op 'ons huisgezin' uitgekeken. Hoe... ja, hoe kom ik weg, bepeinsde Annabelle, op een bank in het park. Aan haar voeten scharrelden een paar eenden, die de restanten van haar broodje oppikten.

„Jullie hebben al die zorgen niet, leuke zwervertjes... je pikt maar wat je vindt,” zei ze hardop en naast haar schoot iemand in de lach.

„Nou, zo rijk is die dis nou ook weer niet,” zei de al wat oudere vrouw, ze zag er aardig uit, met haar donkere warrige haar en warme bruine ogen. Ze had ook een leuke lach dacht Annabelle, echt iemand waar je graag mee wilde praten, ook al kende je haar niet. Annabelle had trouwens geen last met vreemden, ze babbelde heel wat af in 'papa's zaak'. „Ik ken je wel,” zei Annabelle's bankgenote lachend. „Ik woon hier nog niet zo lang, maar jij bent het meisje uit de boek!handel. Je hebt mij nog nooit geholpen maar ik heb je, verscholen achter de kaartenmolen, wel bezig gehoord. Je hebt echt verstand van boeken, hè? Ik heb heel lang gedaan over het uitzoeken van wenskaarten, het was leuk jou bezig te horen.”

„Ik ben dol op boeken vanaf de eerste letters die ik kon lezen,” bekende Annabelle en ze keek peinzend naar de vrouw die naast haar zat. „Alleen word ik toch wat te veel vastgekluiserd aan papa's zaak en drijft mijn familie me in een bepaald hoekje. Ik zie me al ouder en ouder worden tussen de boeken in de zaak van pa, die misschien dan ooit de mijne zal worden... dat wil ik helemaal niet. Het lijkt me zo heerlijk om vrij te zijn, niet de Annabelle van iedereen thuis te zijn... Annabelle doet het wel even... zo zijn ze opgevoed. Het klinkt min of meer als een moderne versie van Assepoester... nou ja, dat is natuurlijk onzin. Ik heb het thuis goed, niemand doet me kwaad en de prins is er ook niet, alleen kan ik mezelf niet zijn. Ik weet niet eens wie ik ben... Ja, Annabelle... maar wie is dat eigenlijk? Ik voel me zo verschrikkelijk... duf... er is nooit iets echts leuks, ik voel me niet jong... ik zit wel te klagen, hè? Ach... nou ja, zo erg is het ook allemaal niet.”

„Blijkbaar wel... oh, en Annabelle... mijn naam is Marny van Deurne.

Je hebt gewoon behoefte aan praten, je was notabene bezig met twee eenden als snaterende gesprekspartners. Het zit je allemaal hoog en ik wil best naar je luisteren. Ik heb pas mijn winkel geopend in het nieuwe winkelcentrum, glas, kristal en porselein, echt heel mooi spul, het betere werk en een protest tegen waardeloze souvenirs, waar ik me voor schaam als ik ze zie. Ik woon niet bij de winkel en ik heb een leuk huis, dat ik tot vorig jaar met mijn dochter bewoonde, maar de dochter is bij een vriendin in Amerika. Ze woont er niet, hoor maar ik hoop, dat ze intussen niet verliefd wordt op een Amerikaan en niet meer terugkomt... tja... Zodoende zit ik nu in mijn eentje in een ruim huis. Ik zie de vraag in je ogen... mijn man... tja, de kinderen waren nog heel klein, toen... op een dag de doodgewaande grote jeugdliefde opeens voor de neus van mijn man stond... het is niet zo, dat hij er toen spoorlags vandoor is gegaan. Hij heeft het nog een jaar geprobeerd bij vrouw en kinderen te blijven, maar het ging niet meer, we zouden er alledrie geestelijk aan onderdoor zijn gegaan."

„Oh...” zei Annabelle alleen, ze staarde haar nieuwe vriendin met ontzag in haar grote grijze ogen aan, ze voegde er zacht aan toe: „Wat lijkt me dat erg... wat moeilijk.”

„Ja, dat was het ook,” gaf Marny rustig toe. „Verdriet... maar geen verbittering... intussen, Annabelle, we hebben het nu over jou. Wat wil je nou eigenlijk?”

Annabelle dacht even na, toen zei ze vastbesloten: „Weg uit huis, vrij zijn, een andere baan en minstens een jaar lang buiten de familiekring leven. Laat iedereen thuis zijn eigen boontjes doppen. Ik dop de mijne, al weet ik nog niet hoe... maar ik moet ergens beginnen en dat betekent afstand nemen van thuis. Natuurlijk ben ik daar enorm mee bezig maar ik moet voor ik thuis bespreek wat ik wil, toch eerst een ander onderkomen en een andere baan hebben en die klopt je ook niet uit de straatstenen. Het is alleen zo frustrerend, dat ik alles maar voor me uit blijf schuiven en even vrolijk blijft mijn halfzus thuis rondhangen en laat zich bedienen en mijn halfbroer brengt al zijn rommel, balen vuile was, thuis... ach toe... lieve Annabelletje doe jij even dit... doe jij even dat... jij bent toch altijd thuis... laat niet alles op je moeder afkomen, doé wat... Je zit toch al je tijd maar op je kamer te verdoen met stapels boeken.”

„Geen wonder dat ze jou niet willen missen, luxe uitgave van

Assepoester... moderne versie." Marny schoot hartelijk in de lach. „Nee, ik maak me niet vrolijk om jou, je vertelt het zo komisch, als je kwaad wordt sprankel je en dat zou niemand zoeken achter het bleke, stille meisje, dat met de eendjes zat te praten... toch? Ik wil graag een beetje voor Assepoesters petemoei spelen, zij het op zeer bescheiden wijze. Kijk, de kamer van mijn dochter blijft natuurlijk zoals ze is, maar op de zolderverdieping staat een grote kamer leeg, zelfs met een gewoon, groot raam dat op de tuinen uitzicht geeft. Je mag de kamer als springplank gebruiken, tot je later iets beters vindt. Je mag bij mij in de winkel komen helpen, maar stel je niets voor van een groot salaris... ook dit is maar een springplank, je moet gewoon ergens beginnen. Denk er maar rustig over na. Hier is mijn kaartje. Neem geen snelle besluiten, het is immers niet zeker, dat je het aandurft. Ik zou ook wensen, dat mijn dochter geholpen werd als ze het moeilijk krijgt... dáárom, zie je.”

„Ik vind dit echt geweldig,” stotterde Annabelle met een vuurrood hoofd en tranen in haar ogen, ze klemde het kleine, crèmekleurige kaartje in haar hand. „Ik weet nu al, dat ik het wil... zo'n kans krijg ik niet meer. Het zal best moeilijk worden maar ik doe het omdat ik moét... ik kan niet meer verder als... als...”

Ze aarzelde en Marny van Deurne keek haar vragend aan.

„Als de stoffige Annabelle uit de boekenkelder,” sprak het meisje dat niet langer van plan was aan de leiband te lopen als de goedige grijze muis Annabelle-van-de-familie.”

„Zo mag ik het horen,” zei Marny goedkeurend. „Het is niet mijn bedoeling om je tegen je familie op te zetten maar ik zie, dat je echt niet gelukkig bent en ik geloof werkelijk, dat je eindelijk voor je zelf moet opkomen. Je hebt een steuntje nodig, maak er iets goeds van, Annabelle.”

„Ik hoef niet meer na te denken want ik denk al maanden lang, maar ik kon niet loskomen,” zei Annabelle beslist.

„Het zal best moeilijk worden, maar ik doe het en ik neem het aanbod graag aan. Het zal wel enkele dagen duren voor u van me hoort want ik moet het goede ogenblik afwachten... Ja, dat zal heus wel een pittig gesprek worden en daar ben ik niet blij mee... het moet nu eenmaal.” Ze nam afscheid van Marny en ze zag er zo weerloos uit, dat Marny dacht: ze zegt het nu wel maar misschien ontzinkt de moed haar zodra

ze thuis is... het arme kind.”

„Zeg maar Marny,” zei ze hardop en ze lachte geruststellend, ze keek Annabelle na, zoals ze daar het pad afliep en Marny hoopte, dat ze zich uit de toch wel verstikkende greep van haar familie zou kunnen worstelen. Boeken mogen dan een troost zijn en daaraan ontbrak het Annabelle niet maar ze had veel meer nodig. Marny hoopte vurig, dat de kleine boekenwurm uit haar cocon zou kruipen als de familie en de boeken haar wilden loslaten.

HOOFDSTUK 2

Het was een zondagmorgen met echt Hollands druilerig zomerweer. Echt van dat weer, dat alle leuke plannen weer eens torpedeert, dacht Annabelle, ze staaarde somber naar de bloemen, die door het nachtelijk regengeweld droevig hun kopjes lieten hangen.

Achter haar ritselde pa's krant, want de zondagmorgen gebruikte pa om heerlijk rustig de vette zaterdagkrant te ontleden en moeder kwam dadelijk beneden, uitgedost in de zondagse bloemetjesjurk met de antieke broche van oma en ze zou zeggen, dat het wel ongezellig weer was maar dat ze gezellig met z'n drieën zouden koffiedrinken. Daar wilde Annabelle wel voor zorgen? Misschien kwamen Jolande en Henri straks nog even binnenlopen?

„Jawel, Henri met vuile was,” dacht Annabelle chagrijnig.

„Misschien schoof pa nog wat af en Jolande? Nou ja, die is de huise-lijke gezelligheid, de vervelende kneuterigheid allang ontgroeid. Heeft een gezellige flat, een stel leuke vrienden en vriendinnen en ook nog een goede baan, als receptioniste in Den Haag. Waarom nodigt ze me nou nooit eens uit voor een weekend? Omdat ze daar veel te egoïstisch voor is en jij er niet uit ziet... Die leuke Marny dacht waarschijnlijk, dat domme Annabelle het er mooi bij liet zitten... wat een ellende. Zuchtend keerde ze zich om, toen haar moeder binnenkwam.

„Annabelle, zorg jij voor de koffie?”

Ze ging in haar eigen fauteuil zitten en nam een modetijdschrift uit de onhandige krantenbak, die altijd omviel.

Annabelle grinnikte, stapte over de kranten en tijdschriften heen en verliet de kamer.

„Hè... dat kind... kon ze nou niet eens even bukken, klaagde moeder, Pa gromde instemmend maar besteedde er verder geen aandacht aan. Annabelle wist, dat haar moeder, zodra Annabelle met de koffie verscheen, onmiddellijk zou beginnen over de nonchalante manier waarop dochterlief over de verspreide lectuur was heengestapt. Daar had je het al.

„Hè... Annabelle... kon je nou niet even de tijdschriften bijeenrapen?“ klaagde haar moeder.

„Nee, waarom? Je kon het best even zelf doen,“ kifte Annabelle.

„Je weet toch, dat het ding telkens omvalt en ik kan hier niet alles opknappen. Bovendien zal je voortaan wat méér zelf moeten doen, mam, want ik wil... eh... uit huis... op eh... nou ja... alléén gaan wonen en ik wil ook niet langer bij pa in de boekhandel werken. Ik wil gewoon wég... wég...“

„Ben je helemaal gek geworden?“ informeerde haar vader ijzig en haar moeder barstte in tranen uit.

„Kijk eens wat je aanricht met je onzin?“ Ze had haar vader nog nooit zo woedend gezien. „Kijk eens hoe je moeder van streek is? Ik neem aan, dat je alleen maar ergens kwaad over bent en op deze manier wraak wilt nemen. Waar slaat dit nou allemaal op? Je kunt dit niet menen.“

„Het spijt me, maar ik meen het wel degelijk,“ zei Annabelle zacht.

„Natuurlijk is zoiets altijd een klap maar toch... wat is er verkeerd aan? Ik ben volwassen en ik wil op eigen benen staan, niet voortdurend afhankelijk zijn van 'het gezin' en, eerlijk gezegd, ik wil niet meer voortdurend opdraaien voor alle vervelende karweitjes waar niemand zin in heeft. Mam vindt het best, dat Henri zijn was nog steeds hierheen schuift... ik moet ervoor zorgen. Ik zeg heus niet, dat ik het niet goed heb gehad maar je wilt toch ooit vrij zijn en ik wil ook wel eens een ander stukje van de wereld zien dan huis en boekhandel... toch? Doe nou, alsjeblieft, niet allebei zo alsof ik de meest vreselijke plannen koester. Ik wil helemaal geen ruzie, ik wil alleen wat iedereen tenslotte wil. Ik wil vrij zijn... alleen maar vrij.“

Het werd toch ruzie met heel nare verwijten aan Annabelle's adres. Hoe had ze dit alles, achter de rug van haar ouders, bekookstofd? O ja? Had ze al een kamer en had ze al een andere baan? Ze was razend ondanbaar of drong dit niet tot haar door? Dacht ze heus, dat ze het beter kon krijgen?

Dat Jolande en Henri hun eigen leven leidden, was heel iets anders, die twee hadden hun uiterlijk mee. Die woorden sneden door Annabelle's ziel. Ze wist heus wel, dat ze er niet zo leuk uitzag als Jolande maar wat gemeen was het, om haar dat zo te verwijten, alleen omdat ze ook vrij wilde zijn.

Ja, natuurlijk... pa raakte zijn goede kracht in de zaak kwijt en mama het hulpje, dat de vervelende boodschapjes en karweitjes opknapte. Zoals Jolande de gewoonte had om op te bellen: „Hè mam, vraag of An het even haalt... vraag... of...”

Ze haatte de woorden 'vraag of...'

Nu er zo hard, zo liefdeloos werd gereageerd op iets, dat toch echt niet zo vreselijk was, werd Annabelle tenslotte, nadat ze lang alle verwijten, terwille van de lieve vrede, over haar hoofd had laten gaan, echt kwaad. Ze stond op uit haar stoel en ze leek te groeien.

„Ik heb er nu echt genoeg van me nog verder te laten beledigen. Ik wil helemaal niets, dat niet goed is. Ik wil gewoon, zoals ieder mens, meer vrijheid. Ik kan geen stap doen of ik moet er verantwoording van afleggen maar ik ben volwassen. Ik wil mijn eigen besluiten nemen en, eerlijk gezegd, ben ik het moe om achter iedereen aan te draven. Ik wil gewoon weg en, pa, als jij zegt, dat ik dankbaar moet zijn, vraag ik me af... waarom dan? Heb ik, omdat ik niet je eigen kind ben, andere rechten en plichten dan Jolande en Henri? Mama was het altijd met jou eens, ze hielp me nooit. Natuurlijk is een kind dankbaar voor liefde, bescherming, een goed tehuis, maar een kind... ik dus in dit geval... hoeft dat toch niet voortdurend te horen... Je moet dankbaar zijn... weet je wel, hoe verschrikkelijk dat klinkt? Nou dan... bedankt voor al het goede en morgen ben ik verdwenen.”

Annabelle was helemaal overstuur. Deze houding had ze zeker niet verwacht. Pa was goedig, ma was vriendelijk maar ze had nu gezien, wat die houding waard was. Of had ze het toch altijd vaag gevoeld. Als ze maar deed wat er allemaal aan goede diensten geëist werd, dan was pa goedig, in feite onverschillig, want echt van haar houden deed hij natuurlijk niet en mama dan?

Alles wat Pa deed was goed, een comfortabel leven was immers veel meer waard, dan ook eens een keer voor je dochter op te komen? Ze had het niet slecht gehad thuis maar ze had wel veel gemist, aan echte liefde en aandacht.

Op haar kamer huilde ze intens verdrietig en toch nog hopen, dat haar moeder naar boven zou komen om het nog eens uit te praten, te zeggen dat ze zo geschrokken waren omdat ze haar zouden missen maar dat ze alle kwetsende woorden niet zo hadden gemeend. Annabelle's moeder kwam niet en misschien, zo voelde Annabelle het later, was dat wat haar het meest had pijn gedaan.

Marny van Deurne keek verschrikt op, ze zat haar boeken bij te werken, toen er op het raam geklopt werd en een bleek verhuild gezichtje omgeven door verwarde haren haar wanhopig aanstaarde.

„O néé...” mompelde ze en haastte zich naar de voordeur. Ze trok Annabelle naar binnen en wist meteen, dat Annabelle met haar ouders had gesproken.

„Kalm maar, Annabelle. Is het gesprek zo moeilijk geweest?” Ze trok het meisje mee naar binnen. „Ga eerst eens zitten en daarna kunnen we praten als je wat bent bijgekomen.”

Het duurde inderdaad lang voor Annabelle in staat was om haar verhaal te doen en Marny luisterde zwijgend. Ze had er geen behoefte aan Annabelle's ouders verder af te breken in de ogen van hun toch al heel boze en beschuldigende Annabelle.

„Tja, je ouders hadden je blijkbaar voorgoed geannexeerd,” zei ze alleen. „Nu dat niet gaat valt het bitter tegen. Zet maar door en je weet, dat je kamer op je wacht. Je zult even een beetje zuinig aan moeten doen tot je een betere baan hebt veroverd, maar we komen er wel.”

Annabelle was bang, dat Marny zich misschien zorgen zou maken over de financiën van haar beschermeling, ze kon haar toch niet gratis laten wonen en dat wilde Annabelle ook beslist niet.

„Over een paar maanden, als ik achttien wordt, krijg ik het geld van mijn vader maar daar kan ik nu nog niet aankomen.” Het was pure bluf, Annabelle wist, dat er geen kapitaal op haar wachtte, de erfenis bestond uit vierduizend gulden plus rente en het betrof het spaarbankboekje uit haar prille jeugd, wat nog veel te noemen was, gezien de deplorabele staat waarin de financiën van haar vader zich ten tijde van diens dood bevonden. Hij had kapitalen verdiend en die meteen weer uitgegeven. Haar moeder had het niet gemakkelijk gehad bij haar knappe, frivole coureur uit goede familie maar ze had veel van hem gehouden en zich vaak afgevraagd, hoe de mooie Armand Louis de Josselin aan zo'n

kleurloze dochter was gekomen maar ze vergat gemakshalve haar eigen rol in de aanwezigheid van Annabelle.

Marny zuchtte van verlichting, toen ze hoorde, dat Annabelle althans geen geldelijke zorgen wachtte, de erfenis van haar vader was dichtbij. „Als je niet terugwilt naar huis blijf dan hier en ik reken met eten dan ook op je,” stelde voor. „Maar dan moet je wel even naar huis bellen, zodat je ouders weten waar je bent.”

Nu had Annabelle, wraaklustig als ze op dat ogenblik was, haar ouders graag in onrust laten zitten maar ze zag in, dat het geen oplossing was om zo tegendraads te handelen, dus draaide ze met gepaste tegenzin het nummer van haar ouderlijk huis en kreeg prompt haar moeder aan de telefoon.

„Ik wil even zeggen, dat ik vandaag niet thuiskom, ook niet voor het eten,” deelde ze kortaf mee. „Ja, ik ben op mijn nieuwe adres.”

Haar moeder zweeg en op de achtergrond hoorde Annabelle de stem van haar vader: „Zeg eens, is dat Annabelle?”

Haar moeder gaf het bericht van haar dochter nerveus door, waarop de stem op de achtergrond fors uitriep: „Laat haar dan maar meteen voor- goed daar blijven, zeg dat maar.”

„Dank u, ik heb het al gehoord,” zei Annabelle tegen haar moeder, die begon te huilen. Dat alleen was de reden, waarom Annabelle het gesprek niet meteen verbrak.

„Huil er maar niet om, hoor,” zei ze zacht. „Laat iedereen nou eerst maar kalmeren want in feite is er niets ernstigs aan de hand. Het is immers gewoon, dat een volwassen kind het huis uitgaat. Dag mam, ik kom morgenochtend mijn spulletjes halen... niet nu... want ik heb even weinig zin om Pa te ontmoeten en hij wil mij evenmin zien.”

Ze legde de hoorn op de haak en keek met treurige ogen naar Marny. „Waarom moet het nou zo? Als alle ouders zoveel trammelant maakten voor zo'n normaal feit. Mam zou dat vast niet doen maar het komt door hém met zijn stokvaste idee over die boekhandel. Ik hou van boeken maar ik wil er niet tussen léven, tenminste... als ze niet van mij zijn.”

Ze schoten samen in de lach en de rest van de opwindend begonnen zondag verliep rustig en heel gezellig. Marny's huis ademde sfeer, het was er gezellig, een beetje nonchalant, zoals Annabelle het thuis niet kende, waar geen stoel scheef mocht staan en geen boek of blad gezellig mocht blijven slingeren en mama's trots, de fraaie driezitsbank

geen lekker ingedeukt extra kussen droeg en waar 'de kinderen' niet op mochten zitten. In onbewaakte ogenblikken deed Toetsie, de hond, het toch, liefst met vuile poten.

„Waarom lach je?” vroeg Marny vermaakt.

„Ik dacht aan een vrijbuiters. Toetsie, onze hond, een heel gek beest. Ik zal 'm missen. Hij is van mij.” Ze zuchtte bedrukt.

„Breng 'm maar mee,” zei Marny gul. „Ik hou van dieren, vooral van honden. Ik hoop, dat ie de buurt niet bij elkaar jammert als ie alleen moet blijven. Nou ja, dan nemen we hem desnoods mee naar de winkel.”

„Nou... neen, Toetsie tussen het kristal en porselein lijkt me niet de juiste oplossing maar hij kan best alleen zijn, hoor. Dat is geen probleem,” stelde Annabelle Marny gerust.

Ze klommen samen naar Annabelle's tijdelijke verblijf. De kamer viel Annabelle niet tegen, ze was groot en Marny had er, zoals haar karakter nu eenmaal was, veel zorg en goede smaak aan besteed. De inrichting bestond uit een mooi rotan stel, veel kussens en een warm donker-oranje vloerkleed op de gebeitste vloer. Op het bruinegeverfde kastje stond een beeldschone plastic van Lapis Lazuli en een mooi klein klokje.

„Allebei uit mijn Toko,” zei Marny vrolijk. „Mooi, hè... de vaas mist aan de achterzijde een minimaal scherfje, maar dan kun je 'm niet meer kwijt... nou ja, in de uitverkoop, maar ik vind 'm zelf zo bijzonder en ik knap nooit mijn overvloedige kamers of een logeerkamer op met rommel. O ja, Annabelle, die bank daar is je bed, maar dat heb je wel begrepen. De kussens en het kleed gooi je er 's nachts maar af.”

„Wat een heerlijke kamer,” zei Annabelle dankbaar. „Zo mooi is mijn kamer thuis niet. Een beetje bij elkaar geraapt. Niet dat ik het erg vind, maar deze kamer is echt mooi en zo genoeglijk.”

Marny toonde haar ook nog de aan de voorzijde liggende kamer van haar in Amerika verblijvende dochter. Verder was er nog een douche en een enorme ingebouwde kast, waarin de bewoonsters van deze verdieping veel van hun kleren en verdere spullen kwijt konden.

Annabelle genoot en Mandy vond het echt een geschenk om zo'n jonge huisgenote te krijgen. Zo deed Annabelle de volgende morgen haar intrede met koffers, tassen en Toetsie plus mand. Na drie keer heen en weer fietsen, was de verhuizing een feit. Op maandagochtend was de zaak tot één uur gesloten, dus hielp Mandy vlug en handig mee.

Om half twaalf zaten ze samen in de keuken, ieder met een beker hete koffie en een ouderwetse eierkoek, vers gehaald bij de bakker en niet zo taai als een oude zeemlap.

„Weet je, Marny, wat zo vreemd is?”

Marny keek vragend naar haar nieuwe huisgenootje en constateerde, dat het kind er, op de een of ander manier terwijl ze nog niets aan haar uiterlijk had verbeterd, toch leuker uitzag.

„Het vreemde in mijn geval is, dat ik me een beetje schuldig voel, omdat ik me zo gelukkig voel. Hoe rijmpje dat samen?”

„Doe niet zo mal.” Marny glimlachte en knikte Annabelle bemoedigend toe. „Jij bent zo gewend om te doen wat andere mensen van je willen en voor ze te rennen, dat je de weelde nu nog niet aan kunt. Laat het maar rustig over je komen en wees jezelf.”

Annabelle nam een grote slok koffie omdat ze zo ontroerd was en verslikte zich prompt.

„Ik huil niet, hoor... de tranen zijn dáár niet van... nou ja, wel een beetje, maar... Marny... als er iets mocht zijn wat je aan mij hindert, mag je het gerust zeggen. Dit is allemaal zo nieuw voor mij... ís er iets, wat ik verkeerd doe?”

„Ja... eh... jij doet het prima, maar ik erger me wel aan het feit, dat zo'n leuk meisje zo absoluut niet een beetje modebewust is. Waarom loop je in vredesnaam voortdurend rond in die gore, kleurloze omhulselen van je? Heb je niet anders? Zo kun je niet tussen het kristal en porselein staan, weet je. Kijk nou eens naar jezelf, lieverd.”

„Ik heb weinig fleurigs, aan mij is immers geen eer te behalen, dat zei Jolande altijd en dat ga je dan geloven. Ik werd er wel moedeloos van en als ik eens iets kleurigs aantrok, lachte ze me ook uit omdat de kleur me niet stond... het was altijd wel iets wat me ontmoedigde.” Annabelle zuchtte, ze hief haar hand en keek naar het donkergrijze stuk mouw, dat tot over haar vingers hing en dat ze telkens geïrriteerd omhoog trok wanneer ze haar handen nodig had.

„Dat jij je zo gemakkelijk voor de mal laat houden, Annabetje.” Marny keek nu heel ernstig en hield het meisje tegen, dat, alweer met dikke tranen in haar ogen, weg wilde lopen. „Misschien is het niet taktvol, dat ik je hier meteen mee overval. Ik had kunnen wachten maar je bent al te lang het speelballetje van de familie geweest en dat is zo jammer. Luister nou eens, meisje, ik beschouw je vanaf heden als

een dochter en ik vind dat nog heel prettig ook. Als mijn dochter uit Amerika terugkomt, hoop ik dat het tussen jullie zal klikken want je moet niet denken, dat ik je als een soort tijdelijke plaatsvervangster zie. Ik wil je echt helpen en niet zo maar vervelende kritiek over je uiterlijk spuien. Het vervelende van die Jolande is, onder andere, dat ze je klei-nerde maar je nooit hielp. In feite heb je heel veel goede dingen aan je uiterlijk en je bent allesbehalve lelijk, alleen maar kleurloos en dat is zonder enorme ingrepen te veranderen. Je hebt best een mooi gezichtje maar... lach niet... het hangt volledig in een grijze mist. Je hebt mooi dik haar, maar hoe kom je erbij het met een halve fles gel plat achter je oren te metselen en wat de echte kleur is, weet ik niet, die is gewoon togedekt."

Jolande heeft het een paar maanden geleden voor me geverfd." Er verscheen een grijnsje, door de tranen heen. „Het lukte niet zo erg, het werd deze rare, donkere kleur. Ik was allang blij, dat ik niet groen onder haar handen vandaan kwam."

„Wat is je eigen kleur?" informeerde Marny zakelijk met weinig liefdevolle gevoelens voor de afwezige Jolande.

„Bruin... echt bruin, naar rood toe," bekende Annabelle. „Zo'n beetje de huidige modekleur maar het mijne is echt."

„O ja? Nou, je bent toch wel een enorme sufpiet geweest in handen van je beminnelijke zusje," snoof Marny, die bijna ontplofte bij dit verhaal.

„Waarom deed je toch alles, wat die Jolande wilde?"

Ze is een paar jaar ouder en ze zat me vanaf het begin, toen mijn moeder met haar vader trouwde, op mijn kop," bekende Annabelle timide.

„En Henri plaagde me, maakte dingen van mij kapot of verstopte dingen waarvan ik hield en dan hadden ze pret. Mamma zei, dat ik niet zo moest huilen en kinderachtig zijn... maar ik was toch een kind... nou ja, het had erger kunnen zijn, nietwaar? Ik had het verder wel goed en ik werd heus niet mishandeld en pa was heus heel aardig, hoor."

„En ma was bang voor de twee kinderen van pa en gaf ze in alles hun zin," vulde Marny in gedachten aan. „En zo werd Annabelle het toch zo goed en liefdevol behandelde sloofje van de familie. Het zal je maar gebeuren en ik wil, dat het anders wordt. Als zij dan Assepoes was dan wil ik wel voor haar petemoei spelen... o zo!"

Annabelle keek vragend naar Marny. Had ze haar niet gehoord en waarom fronste ze nu opeens haar wenkbrauwen?

„Heb ik iets verkeerd gezegd?” vroeg ze angstig.

Marny schrok op, ze lachte geruststellend. „Schei eerst eens uit met voortdurend te denken, dat je iets verkeerd doet. Typisch, maar zodra je in de winkel de mensen helpt met het maken van een keus, voor zover ze niet weten wat ze nu eigenlijk zoeken, dan ben je zo zelfbewust, een heel ander meisje.”

„Ik ben een muurbloem... behalve in de boekhandel. Boeken zijn mijn liefste vrienden,” beled Annabelle.

„Als je me belooft, niet voortdurend en dus vermoeiend tegen te spartelen dan verander in jou in de kortst mogelijk tijd in een stralende wilde roos,” beloofde Marny. „Ja, nou lach je en je gelooft me niet. Nou, wacht maar af en je eigen familie kent je binnenkort niet meer.”

Ze hield woord en sleepte Annabelle de volgende dag tijdens een te lang uitgevallen lunchuur, zodat de Toko te laat weer open ging met morrende klanten voor de deur, naar het modewinkeltje waar ze zelf klant was en voorzag haar beschermeling van een vlot spijkerpak en een zachtblauw shirt, dat bij haar grote grijze ogen paste.

„Niet opeens te opzichtig om de cultuurschok niet te groot te maken,” plaagde Marny. „Je moet even aan je eigen nieuwe uiterlijk wennen. Morgenmiddag lever ik je bij mijn kapper af en vertel hem wat ik wil dat hij met j u haar gaat doen. Ik kan er niet bij blijven want ik kan niet iedere middag kwade klanten riskeren die voor de gesloten deur staan te mopperen.”

Annabelle schoof, nog wat onwennig maar erg trots, om halfvijf de kristal-toko binnen met een perfect geknipt kort kapsel, lekker onverschillig maar mooi. Het haar viel zo goed omdat het zo dik was en het glansde, ook nog in haar eigen kleur. Neen, gel had ze niet gewild, daar had ze te lang het droeve kapsel van Jolande’s hand mee in bedwang moeten houden. De schoonheidsspecialiste, ook besteld door Marny, had beslist goed werk geleverd, geen opzichtige make-up gebruikt, alleen een vleugje zachtroze lipstick.

„Wat zie jij er schitterend uit,” zei Marny uit de grond van haar hart en haar ogen straalden. ... Wat vind je er zelf van? Of heb je nog niet goed in de spiegel gekeken?”

„Ik wist niet, dat ik er zo goed kon uitzien.” Annabelle zeeg in een klantenstoeltje neer en trok opnieuw het spiegeltje uit haar jaszak. „Niet te geloven. Ik vind m’n haar mooi en m’n ogen ook en ja... mijn tanden

kunnen er ook best mee door, maar die konden niet verborgen blijven dus dat wist ik altijd wel.” Ze keek naar Marny, die haar, leunend tegen de muur, met de armen over elkaar gevouwen glimlachend stond te bekijken.

„Jolande heeft een lelijke scheve tand,” zei Annabelle boosaardig en Marny schoot in de lach. Het verwonderde haar, en ze was er blij om, dat Annabelle zo gemakkelijk en spontaan in haar nieuwe uiterlijk was gegroeid. Ze nam meteen aan, dat ze nu eindelijk de Annabelle was, die ze altijd had moeten zijn. De druk was van haar afgenomen, haar uiterlijk mocht er zijn.

Ja, inderdaad, dacht Marny. Zij was, meer nog dan Annabelle, verbaasd over de metamorfose die van de muurbloem een wilde roos had gemaakt.

„Net kind heeft onvermoede gaven,” dacht Marny.

Zij noch Annabelle zelf konden op dat ogenblik vermoeden, hoeveel gaven Annabelle bezat, gaven die zich, tegelijk met haar nieuwe uiterlijk, begonnen te ontwikkelen.

HOOFDSTUK 3

Marny was enthousiast over haar huisgenote en hulp in de winkel. Ze bleek niet alleen de ideale verkoopster in een boekhandel te zijn maar met kristal en porselein wist ze ook goed om te gaan.

„Als het me interesseert kan ik alles,” zei Annabelle toen Marny haar het compliment van een lastige klant overbracht. Ze hielp zo heerlijk rustig en toch zo enthousiast, zo vriendelijk ook.

Annabelle had op weg naar huis twee boeken gekocht, overigens niet in haar vaders zaak, want ze was nog steeds niet welkom. Haar moeder had het telefoontje van haar dochter zo kortaf beantwoord, dat Annabelle begreep: pa is in de kamer en wil niet, dat ze met me praat, dus doet ze het ook niet. Na nog twee vergeefse pogingen belde Annabelle niet meer naar haar ouders. Haar boeken kocht ze voortaan in het winkelcentrum, waar Marny haar winkel had.

Ze genoot al bij voorbaat van een lange avond heerlijk lezen op haar kamer maar toen Marny vroeg: „Hè, Annabelle, blij vanavond gezellig beneden. Er is een echt goed toneelstuk op de tv en ik heb je geliefde